

Ở Lại

Đối với một số con dân Việt những năm qua, tháng 4 thành tháng kỷ niệm cho những nỗi đau buồn, ly tán. Một số đông người đã đi ra khỏi nước. Một số đông hơn thiếu may mắn, không kịp ra khỏi nước, nên đành phải ra đi khỏi gia đình yêu dấu, khỏi mái nhà ấm êm. Người ra đi xót xa cho mình và xót xa cho người ở lại. Người ở lại chẳng hơn gì người ra đi, cũng xót xa cho mình và xót xa cho người ra đi. Khó có một người quyết định ở lại trong một hoàn cảnh khốn cùng vô vọng nếu có cơ hội ra đi. Hiếm có một người chấp nhận ở lại, dậm chân tại chỗ khi thấy được tia sáng cuối đường hầm. Và chắc chắn không một tử tội nào từ chối lệnh ân xá để được ở lại trong tù chờ ngày lãnh án tử hình.

Trong cuộc sống ngăn ngủi và tạm bợ của con người trên trần thế, ở nhiều phương diện, chúng ta bị ở lại, đành chịu ở lại, chỉ vì ở thế chẳng đặng đừng, lực bất tòng tâm. Nhưng ở phương diện tâm linh, chúng ta lại dễ dàng quyết định ở lại trong hoàn cảnh vô vọng. Chấp nhận ở lại trong chỗ tối tăm và nhất định cứ ở lại trong tội lỗi để bị hư mất đời đời. Thật là vô lý khi cho rằng chúng ta dễ dàng quyết định ở lại trong hoàn cảnh vô vọng. Nhưng thật vậy, tôn giáo nào cũng cho con người cái hy vọng giải thoát tâm linh, siêu thoát linh hồn và đề ra một số phương cách để đạt đến hy vọng. Phương cách nào cũng đại để "cá chép muốn hóa rồng phải vượt Vũ Môn". Tương truyền rằng: "Vũ Môn là tên một ngọn núi ở thượng du sông Trường Giang nước Trung Quốc, thuộc tỉnh Tứ Xuyên. Chân núi có cái vực rất sâu, cá chép ở dưới vực chờ đến mùa thu, nước nguồn đổ xuống từ Vũ Môn như thác. Cá nào theo dòng thác đổ, vượt lên đến Vũ Môn thì giải thoát được thân chép vốn sống dưới đáy vực để thành rồng bay sống trên mây trời. Kính thưa quý vị tu sĩ, chắc kiếp này quý vị chưa được siêu thoát. Quý vị thật tâm gặt đầu đồng ý và mỉm cười với hy vọng kiếp sau. Có vị cho mình đã khai ngộ, nhìn thấy mình có cả ngàn kiếp tu, mà nay vẫn còn làm người trần thế, quyết định ở lại tu tiếp trong vô vọng.

Thật vô lý khi cho rằng chúng ta chấp nhận ở lại trong sự tối tăm. Nhưng thật vậy, nếu chúng ta đang hy vọng một tương lai sáng sủa thì nhất định hiện tại chúng ta đang ở trong tối tăm. Tình trạng tối tăm của chúng ta làm cho chúng ta nhận định sai lầm, định giá sai lầm và hành động sai lầm, chúng ta lại có thêm kinh nghiệm, giàu kinh nghiệm, và kinh nghiệm rằng: Làm sao lạ quá đi thôi,

Bao nhiêu tội lỗi, lằm rôi lại mang.

Chúng ta chấp nhận lằm lẩn của mình. Chúng ta lại có thừa khôn ngoan để bào chữa lỗi lằm của mình. Chúng ta lại có dư lòng tự ái để dễ dàng tha thứ lỗi lằm mình phạm. Chúng ta chấp nhận ở lại trong sự tối tăm.

Thật là vô lý khi cho rằng chúng ta nhất định ở lại trong tội lỗi để chịu hư mất đời đời. Nhưng thật vậy, chúng ta dù sang trọng đến đâu, đạo đức đến cỡ nào, khôn ngoan cách mấy, cũng không cho phép chúng ta nhận mình là thánh nhân. Các thánh nhân trên đời đều bị người ta phong thánh phong thần cả. Tất cả mọi người có một chút sáng suốt đều nhận mình là người có tội, dầu chưa hề bị ai lên án. Tội lỗi là cái xấu xa của con người, làm bằng hoại con người, đưa con người xuống thấp đến hàng súc vật và chắc chắn linh hồn phải bị đọa đày ở âm tì, địa ngục, hỏa ngục khi qua đời. Song người ta chỉ sợ hậu quả của tội chớ chẳng ai sợ tội. Tội lỗi xấu ư? Đúng vậy "xấu che, tốt khoe" lo gì. Tội lỗi làm bằng hoại con người ư? Đúng vậy, nhưng mỗi con người lại là một kịch sĩ đại tài, "tri nhân, tri diện, bất tri tâm", cái tâm bại hoại, là cái mà con người không tài nào biết được thì lo gì mà không phạm tội. Tội lỗi đưa con người xuống thấp đến hàng súc vật chẳng? Đúng vậy, con người sống theo bản năng nhuộm loài vật, không vướng mắc luân thường, đạo lý, thế mới sống thật, sống tự do. Còn như chết rồi, linh hồn sa hỏa ngục thì là chuyện xa vời quá lo làm gì cho mệt. Mà thật có sa vào hỏa ngục đi chẳng nữa cũng khỏi lo, vì thế nào bạn bè, người thân cũng "cầu chúc cho linh hồn...sớm phiêu diêu miền cực lạc". Như vậy chúng ta nhất định ở lại trong tội lỗi.

Nếu có người hỏi chúng ta: tại sao không ở lại Việt Nam? Có lẽ chúng ta sẽ nêu ba lý do chính đáng như vầy: (1) mạng sống bị đe dọa. (2) Không có tương lai sáng sủa. (3) Không muốn xuống hàng chó ngựa.

Với cuộc sống tạm bợ này chúng ta còn không muốn ở lại nơi mạng sống bị đe dọa, nơi không có tương lai sáng sủa, nơi hạ thấp phẩm giá của con người. Thì lẽ nào chúng ta lại quyết định ở lại trong vô vọng, trong tăm tối và tội lỗi.

Đấng Cứu Thế nhân loại là Chúa Giê-su đã đến trong thế gian hơn hai ngàn năm nay. Kinh Thánh chép: "Đức Chúa Giê-su đã đến trong thế gian để cứu vớt kẻ có tội, ấy là lời chắc chắn, đáng đem lòng tin trọn vẹn mà nhận lấy" (I Ti-mô-thê 1:15). Chính Chúa Giê-su là nguồn hy vọng của chúng ta. Chúng ta không cần "vượt Vũ Môn" . Ngài "cứu vớt kẻ có tội". Ngài là sự sáng của chúng ta. Chúa Giê-su phán: "Ta là sự sáng của thế gian, người nào theo Ta chẳng đi trong sự tối tăm, nhưng có ánh sáng của sự sống" (Giăng 8:12). Chúng ta tin nhận Ngài làm Cứu Chúa, chúng ta được Đức Chúa Trời tha tội. "Cho nên hiện nay chẳng còn sự đoán phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Giê-su Christ" (Rô-ma 8:1). Và khi qua đời là " đi ở với Đấng Christ là điều rất tốt hơn" (Phi-líp 1:23)

Mong rằng quý vị nhận rõ thảm trạng của mình, quyết định không ở lại. Tin nhận Chúa Giê-su làm Cứu Chúa của mình ngay hôm nay, để quý vị "từ tối tăm qua sáng láng, từ quyền lực của quỷ Sa-tan mà đến Đức Chúa Trời" (Công vụ các sứ đồ 26:18).

